

За нестрпљиве посматраче политичких дешавања нема тегобнијег места на планети од постдејтонске Босне и Херцеговине. Без обзира на националност и идеолошка уверења, ти нервозни људи овде у догледној будућности сигурно неће дочекати сопствених пет минута. Јер, месец дана после локалних избора у БиХ, поново су на дневном реду готово исте теме као пре две, четири, шест или осам година, а расплета углавном нема на хоризонту. Једина разлика је у перцепцији тих доминантних феномена – некада су изазивали забринутост, па и шок унутар шире популације, а данас је максимум који могу да произведу тек уморно одмахивање руком.

Међу кључним актерима тог сталног хода у круг, издваја се гротескна институција високог представника у БиХ. Додуше, у претходној деценији, а поготово у другој половини деведесетих година, ОХР је знао да емитује негативну енергију и на опаснији начин – слањем транспортера у Републику Српску или западни Мостар и смењивањем неподобних, првенствено српских и хрватских кадрова са функција у власти. Сада та карикатурална филијала западних центара моћи у Сарајеву делује као старац без зуба, па лоше вибрације шири спорадичним јавним иступима Валентина Инцка, ововременог Бењамина Калаја, који посебно воли да пише Савету безбедности Уједињених нација.

Забрављени пајац: Ипак, аустријски дипломата словеначког порекла има неколико проблема. Пре свега, његове тракавице,

патетично назване „редовним полугодишњим извештајима“, у „светској влади“ на Ист Риверу очигледно је престао да чита било ко релевантан. Ту се не завршавају Инцкове невоље, пошто више нема на располагању читаву мрежу доушника, спремну да га снабдева „инсајдерским“ информацијама о активностима „непријатеља“ њему тако

драгог централистичког модела БиХ. Могуће је да та структура цинкароша и даље постоји, али не ради ништа, па је сироти Инцко препуштен тек неколицини опскурних бошњачких „аналитичара“, који се још врзмају по полупразним ходницима Канцеларије високог представника поред Миљацке. Међутим, и од њих мрка капа, тако да је „извештај“ попуњен само прежвакавањем ранијих општих места из личне једносмерне кореспонденције са СБ УН. У Инцковом „документу“ све врви од бизарности, било да је реч о формулацијама у којима се РС и хрватски представници у Федерацији, без обзира на токове стварности, означавају као „носиоци антидејтонског деловања“ у БиХ, или о тривијалном указивању – па и невероватном, ако се има у виду адреса којој се Инцко обраћа – на „глобални проблем“ донација ентитетске владе медијима у Републици Српској.

Све у свему, ако је било основа да се Педи Ешдаун, због бахатог посезања за такозваним бонским овлашћењима, у европској штампи својевремено пореди са британским вицекраљем у Индији, крајем 2012. нема никаквог разлога да се пандани Валентина Инцка траже у знаменитим литерарним остварењима попут, рецимо, „Травничке хронике“ Иве Андрића. Актуелна ситуација са корушким пајацем, заборављеним од оних који су га послали, а презреним од бар половине оних којима је „намењен“, подсећа на не тако давну, комичну сцену са једног међународног спортског канала, доступног у овом региону. Наиме, након финалне утакмице последњег фудбалског првенства Азије, духовити тандем коментатора са „Еуроспорта“, који је меч преносио за српско говорно подручје, бар пола сата је посматрао изостанак било каквих дешавања на стадиону. Пошто никако нису стизали наговештаји да ће коначно бити додељене медаље и пехар, а веселом дуету у студију понестајало је инспирације за успеле пошалице, уследио је „очајнички“ дијалог. „До када ћемо ми остати у програму“, гласило је питање. „Вероватно заувек“, стигао је одговор, после чега су оба коментатора праснула у смех, заједно са посматрачима досадне слике на екрану.

Управо у томе је главни проблем са Валентином Инцком – што ће, како ствари стоје, остати у бх. политичком програму „вероватно заувек“. Наравно, не у дословном смислу, „одавде до вечности“, али, у сваком случају – годинама након истека рока трајања. За то време, овдашњи политичари ће да се посвете „играма моћи“, како је театрално написао Инцко у „извештају“ Савету безбедности, у тренутку надахнућа прикупљеног током

бесциљног сурфања Интернетом или прелиставања белетристике са шпијунском тематиком, што су једини напори којима је, на срећу, већ одавно посвећен.

Међутим, осим „игара моћи“, постоје и „игре немоћи“, а њима се првенствено баве челници Странке демократске акције,

једине веће партије у БиХ која ће, према последњем договору о формирању власти на нивоу Босне и Херцеговине, остати без представника у Савету министара и другим заједничким органима. У околностима у којим је интересна глад бескрајна, а функционерске руке ускоро остају празне, у СДА расте фрустрација, не само према комплетном остатку бошњачке, али и српске и хрватске политичке сцене у БиХ, већ и због несналажења номиналног лидера те партије Сулејмана Тихића. Његов поражени конкурент са прошлих председничких избора у странци, Бакир Изетбеговић, поново вади карте на сто, реактивирајући шефовске амбиције, уз најаву да ће се кандидовати за место „калифа уместо калифа“ на предстојећем конгресу, планираном за још недефинисани датум у наредним месецима. Чини се да би син Алије Изетбеговића овог пута заиста могао да преузме позицију водеће особе у СДА, јер у тој организацији расте незадовољство Тихићевим, раније обећавајућим, „муљаторским“ приступом регулисању односа у бошњачком корпусу и етничком троуглу у Босни и Херцеговини.

Истовремено, Бакир Изетбеговић кроз низ детаља шаље сигнале „бази“ да је спреман да врати партију „младомуслиманском“ наслеђу свог рахметли бабе и његових другара из социјалистичких затвора у осамдесетим годинама прошлог века. У окретању блискоисточним узорима, од Ердоганове Турске до новокомпонованих исламистичких режима у земљама „арапског пролећа“, Изетбеговића јуниора овог пута пратиће занимљива свита, на чију подршку зелена струја бошњачког националног покрета раније није могла да рачуна. Ту су бројни „разочарани левичари“, од оних из сфере политике, попут Сејфудина Токића и Емира Суљагића, до некадашњих „црвених медијских стубова“, пре свега из два јавна сервиса у Сарајеву, који дојучерашњем гуруу, председнику СДП-а Златку Лагумџији, не могу да опросте пактирање са архинепријатељем Фахрудином Радончићем.

„Бошњак“ или „Босанац“, питање је сад

Пише: Саша Бижић

уторак, 11 децембар 2012 12:06

